

Ο Πολύφημος μας ταλαιπωρεί

Γιάννης Καρυωτάκης

S/Y Mimosa

Μάρτιος 2021

Κυριακή 17 Ιουλίου 2015, είμαστε στην Ταορμινά (*Ταυρομένιο*), ανατολική Σικελία, στην Magna Grecia, Μεγάλη Ελλάδα. Εχουμε αράξει στον κόλπο ακριβώς κάτω από το τελεφερίκ που ανεβάζει το κόσμο στην πόλη. Πόλης ελληνική της αρχαιότητας, όπως η Giardini Naxos, Συρακούσες, Agrigente... Μόνοι μας η Σουζάνα και εγώ, έχουμε φύγει με την Μιμόζα το ιστιοπλοϊκό μας, ένα Dehler 35 πόδια, πριν 25 μέρες από την Σαρδηνία και πάμε νότια Σικελία. Δεν κλείσαμε μάτι όλη την νύχτα ! Το σκάφος χορεύει με τον κυματισμό και πάρα τα μαξιλάρια γύρω γύρω στο κρεβάτι, είναι αδύνατον να κοιμηθούμε. Τέσσερεις το πρωί, δεν πάει άλλο, σηκώνουμε την άγκυρα. Το ίδιο κάνει και το διπλανό μας σκάφος, Onigam, φίλοι από την Γαλλία. Επιτέλους στη θάλασσα, με ένα ωραίο αεράκι 3-4 μποφόρ δευτερόπυρμα, η αγαπημένη πλεύση της Μιμόζας. Κατεύθυνση Ognina, βόρεια της Κατάνιας. Τα είκοσι μίλια που μας χωρίζουν περνάνε γρήγορα και νάμαστε μπροστά από τα νησιά Ciclori εμπρός από το λιμάνι της Aci Trezza. Είναι μεσημέρι, κάνει ζέστη, αποφασίζουμε να πάμε για κανένα μπανάκι και μετά αργότερα το βραδάκι πάμε στο λιμάνι. Δίπλα μας κάτω από το ακρωτήριο Molini, οι μύλοι ιταλικά, είναι ένας μικρός όρμος προστατευμένος από τον βορριά που συνεχίζει να φυσάει. Έχει πολύ κόσμο, γεμάτος από φουσκωτά, και θαλαμηγούς. Κάνουμε τον γύρο των νησιών Ciclori, πρώτη κατοικία του Κύκλωπα Πολύφημου, και φτάνουμε στον όρμο που έλεγα για μπάνιο. Εκείνη την στιγμή δεν ήξερα ότι το μπάνιο θα διαρκέσει 2-3 ώρες !!! Φάτσα στον άνεμο, το σκάφος σταματάει, 8 μέτρα βάθος, ρίχνουμε άγκυρα, αφήνουμε 20 μέτρα αλυσίδα, ανάποδα για να πιάσει η Rocna των 15 κιλών. Είμαι στην μανούβρα της άγκυρας και αμέσως αντιλαμβάνομαι ότι όχι μόνο δεν πιάνει αλλά περιέργα πηδάει καθώς το σκάφος πάει πίσω. Ζητάω από την Σουζάνα, στο πηδάλιο, νεκρά, και αποφασίζω να σηκώσω την άγκυρα και να πάμε αλλού. Μένουν 10 μέτρα αλυσίδας ακόμα στο νερό όταν δεν ανεβαίνει άλλο, πέφτει η ασφάλεια του εργάτη, η άγκυρα είναι μπλοκαρισμένη στον βυθό. Κάνουμε ένα γύρο με το σκάφος, δεξιά αριστερά, τίποτα, η άγκυρα δεν λέει να έρθει απάνω. Ζητάω, λίγο πρόσω, η αλυσίδα τεντώνει πάνω στην δελφινιέρα, και το επόμενο δευτερόλεπτο σπάει η βάση που είναι βιδωμένος ο εργάτης μέσα στο στρίντζο, έτοιμος να πέσει στην θάλασσα. Πιάνω την αλυσίδα, περνάω τον κλέφτη που έχω δίπλα μου, ασφαλίζω το σκάφος. Μάσκα, αναπνευστήρα, πέδιλα και στη θάλασσα. Τα νερά είναι θολά, αλλά εύκολα βλέπει κανείς δεκάδες βράχους, λάβα από την Αίτνα από πάνω μας. Ίσα ίσα βλέπω την αλυσίδα και καθόλου την άγκυρα. Βουτάω λίγο μέχρι να την δω κάτω από έναν βράχο, κλασικό my dear ! Έχουμε κόσμο γύρω γύρω, και μια θαλαμηγός αράζει σε 5 μέτρα απόσταση, ίσα ίσα να μας εμποδίζει ! Επιχειρώ να βουτήξω να περάσω ένα κλέφτη στη άγκυρα και να την τραβήξουμε από την απέναντι μεριά. Κάτι παιδιά με είδαν με λίγα άσπρα μαλλιά και έρχονται να βουτήξουν για μένα. Δεν τα καταφέρνουν είναι 8 μέτρα. Πρέπει να πάω εγώ, δεν είναι τίποτα, πιτσιρικάς κυνήγαγα ροφούς στα 10-12 μέτρα. Ξέχασα ότι έχουν περάσει 40 χρόνια από την τελευταία βουτιά σε τέτοια βάθη. Με την τρίτη προσπάθεια τα καταφέρνω πάρα τις εκκλήσεις του φιλικού σκάφους και της γυναίκας μου να μην κάνω τίποτα και να ζητήσουμε βοήθεια. Τραβάμε από απέναντι τίποτα, βουτάω πολλές φορές τίποτα. Η άγκυρα δεν θέλει να ξεκολλήσει. Φυσάει λίγο, η αλυσίδα παραμένει τεντωμένη. Φτάνουν δυο τρεις τριαντάρηδες, βουτάμε όλοι μαζί, καταλαβαίνουμε ότι η αλυσίδα, πιασμένη ανάμεσα από 2 βράχους μας εμποδίζει. Συγχρονιζόμαστε με την γυναίκα μου στο σκάφος, λασκάρει αυτή και πριν προλάβει το σκάφος να πάει πίσω, βουτάμε όλοι μαζί πιάνουμε την αλυσίδα, την ελευθερώνουμε, και η άγκυρα ελεύθερη. Πίσω πάνω στο σκάφος, η Σουζάνα βάζει μπρος την μηχανή, ανεβάζω την αλυσίδα με το χέρι. Ο αέρας μας παρασέρνει, λίγο πρόσω, και τέλος η μηχανή ! Ετοιμαζόμαστε να ξετυλίξουμε την τζενοα όταν ένα φουσκωτό μας δίνει μια πρυμάτσα και μας δένει στο σκάφος των φίλων μας. Που πήγε το σχοινί του κλέφτη που είχα ξεχάσει ? Στην προπέλα φυσικά ! Ένας δύτης που φώναζαν οι γείτονες φτάνει με μια βάρκα με κουπιά. Θέλει 400 Ευρώ να βουτήξει. Τον αποχαιρετώ και ας φωνάζει. Πάλι στην θάλασσα, έχουμε πτυσσόμενη προπέλα και τελικά ήταν πολύ εύκολο να βγάλω το σχοινί. Δεν

έχουμε πλέον μίζα όμως ! Η σχέση μου με τα μηχανικά είναι μάλλον κακή αλλά με τα ηλεκτρικά κάτι καταλαβαίνω. Αλλάζω μια ασφάλεια 125 Αμπέρ, έχω τρεις ακόμα ! Όλα εντάξει. Δρόμο για το λιμάνι είναι Κυριακή σούρουπο, μόλις νυχτώνει. Δένουμε στην Ognina. Δευτέρα πρωί, ένας μεσόκοπος μάστορας φτάνει, παίρνουμε ένα ξύλο γερό από ένα καΐκι δίπλα, το κόβουμε στα μέτρα της βάσης που έσπασε, το ντύνουμε με ίνες και εποξι, 5 στρώματα. Η επιχείρηση κρατάει 3 μέρες, πρέπει να περιμένουμε λίγες ώρες μετά από κάθε στρώση. Στο τέλος βρίσκει και λίγο teak και η νέα μας βάση είναι έτοιμη ! Απόπλους για Συρακούσες, Capo Passero και Μάλτα. Στο νησί Comino ανάμεσα από Μάλτα και Gozo, ανακαλύπτω μια ρωγμή στο deck. Όταν τέντωσε η αλυσίδα, η δελφινιέρα πήγε να σηκωθεί, την κράτησαν οι πίσω βίδες, δημιουργώντας μια ρωγμή στο deck !!! Θα το φτιάξουμε τον χειμώνα στην Licata στην Σικελία, που θα ξεχειμωνιάσουμε.

Μετα την επισκευή η ιστορία δεν τελείωσε εκεί. Μήνες αργότερα βρήκαμε ότι λίγο νερό έμπαινε στην μπροστινή καμπίνα, αρκετό να μουσκεύει το στρώμα και τα ρούχα. Κάναμε 3 μήνες να βρούμε από που !

Τα παθήματα γίνονται μαθήματα.

Δεν προσπαθούμε να ξεκολλήσουμε την άγκυρα με την μηχανή αν δεν είμαστε σίγουροι ότι είναι στην άμμο

Το ένατύχημα φέρνει το δεύτερο

Αν είχα στο νου μου την Οδύσσεια του Ομήρου δεν θα άραζα εκεί. Όταν ο Οδυσσέας δραπέτευσε από τον Πολύφημο, αυτός άρχισε να του πετάει βράχους που είναι ακόμα εκεί !

